

[Clausager.]

besat, kun maa have 13 600 Kr.s Gæld, ellers skal han have Tilskud, er der noget galt, ærede Medlem. Nu kan man prøve og overveje det.

Formanden: Jeg erindrer om, at Talerne ikke maa henvende sig direkte til Medlemmerne.

Clausager: Jeg skal holde mig det efterretteligt.

Saa vender jeg mig til Finansministeren. Jeg vil straks sige, at det er jo rigtigt nok, at de 100 Mill. Kr. Gældsudløst ikke er en Skat, men det er heller ikke et Laan rent ud, som Finansministeren paastaar, det er en Blanding af begge Dele, thi naar man giver en saa lille Rente, at Manden skal sælge sine Obligationer og faar Tab, er det klart, at han har givet en Skat, det kan man ikke komme uden om.

Naar man taler saa meget om forhenværende Finansminister Neergaards Opsparingslaan eller Tvangsloen i 1923—24, maa man huske, at det jo blev foreslaaet i en lidt anden Hensigt, det var for at begrænse Forbrugsevnen og styrke Valutaen. Men naar Finansministeren taler saa meget om det, maa jeg spørge: Var han da forelsket i det dengang, stemte han for det? Det kan jeg ikke erindre. Jeg synes derfor ikke, der er saa megen Grund til at fremdrage det, naar man var saa meget imod det dengang.

Hvorfor skal vi have dette „Laan“, som man kalder det, der er en delvis Skat? Hvad skal vi med det? Det er ikke nødvendigt at gøre det saa indviklet. Endvidere er der den Mangel ved det, at man opkræver Skatten 4 Aar i Træk, men skal maaske bruge Pengene det første eller de to første Aar. Det er ikke nødvendigt. Staten kan ganske roligt give en Obligation til Kreditor og tage tilsvarende Panteobligationer hos Debitor. Der kan godt blive en Forskel, det kan godt ske, at Staten taber Penge, men det er vi fra vor Side ikke uvillige til at dække ved Statsindtægtskatter.

Saa spurgte Finansministeren: Skal Kreditor tage imod et saadant Tvangsloen? Skal vi ikke tænke os om, hvordan det forholder sig! Kreditor er meget ofte en Mand, der har Penge til gode hos Debitor, Penge, der er usikre, Penge, som han ikke kan faa, Penge, han maaske har forliget sig med er delvis tabt. Han vil i mange Tilfælde være henrykt for at faa en stor Part udbetalt i Form af et sikkert Statspapir, for saa vidt det byder en ordentlig Rente, og det er det,

vi ønsker, det skal gøre, vi ønsker ikke at forfordle Kreditor, men vi ønsker at gøre det saa simpelt som muligt.

Ellers vil jeg sige til Finansministeren — det maa jo blive springende og kort, jeg har kun ti Minutter, det er ikke til at komme vidt i —, at naar han mente, at jeg ikke turde angribe Tilskuddet til de forgældede Landmænd, fordi jeg selv talte for Tilskud til Kommunerne, er det to forskellige Ting. Tilskuddet til Kommunerne vil for alle betyde en Nedsættelse af Byrderne, men Tilskuddet til et Udsnit af Landmænd kan ikke gavne det samlede Landbrugserhverv, det er ganske umuligt. For øvrigt var det mig umuligt at følge med i de Beregninger, Finansministeren foretog med Hensyn til vort Forslag, men jeg kan ikke begribe, at det kan være saa forkasteligt at lette Skattestrykket, hvor det er størst, og lægge det over paa de Skuldre, der er stærkest. Og Amtsskatterne, de faste Skatter, hviler og har navnlig hvilet paa Erhverv og Personer, der ikke var stærke nok til at bære dem.

At vi lægger det over paa Indkomstskatten, kan da fornuftigvis ikke være galt, og at vi endvidere tager mere Statsindkomstskat og letter Byrderne ude i Kommunerne paa den Maade, vi har foreslaaet det, eller en lignende, vil betyde, at Skattetrykket gaar ned, hvor Skattetrykket er størst, og stiger dér, hvor Skattetrykket er mindst. Jeg erindrer igen om, at Københavns Indbyggere gennemsnitlig havde 1 600 Kr. i Indkomst og en Skatteprocent paa 7; medens Landkommunerne samme Aar gennemsnitlig havde en Indkomst paa 650 Kr. og en Skatteprocent paa 9; og tager man Statskatten for de samme Personer, var Procenten henholdsvis 5 og $2\frac{1}{3}$, saa det er klart, at naar vi letter Kommunernes Byrder og lægger paa Statsskatten, lægger vi Byrderne, hvor de bedst kan bæres.

Endelig skal jeg sige til Finansministeren, at det er den sædvanlige Maade at tale paa — den giver jeg nu ikke saa meget for —, at man siger om Modparten, at han begyndte som en Løve; men han faldt ned som et Lam. Det kan man nu ikke sige om den højtærede Finansminister, for han var oppe paa 70 km, lige med det samme han kom herop, og han holdt jo ogsaa Tønen! Men jeg vil dog sige til den højtærede Finansminister, at jeg var ikke stærkt imod Forslagene først og spag til sidst, for jeg sagde udtrykkelig følgende, som jeg kort skal gentage, at hvis Finansministeren vilde en Skatteomlægning, saaledes at der udskrives Statsindkomstskatter — og vi kan ogsaa godt gaa med til den